

FU LAR DIN

Nekatere zelo zelene veje pred malim oknom v nizki lesení stavbi se majojo in nemara tudi šumi-jo, vendar pa zelo šumi in klokota voda v globokem koritu, ki je na levi in ki je skalnato in strmo, ta-ko da voda prši in se peni in potem glas teh pen skoraj divje prihaja sem gor k oknu, ki je obrnjeno proti vzhodu, kjer je sonce. Ko se veje majojo gor in dol in ko je jutro, se svetloba znotraj, za oknom, po parketu pomika sem in tja. Odmikajoča se in primikajoča se svetloba ni razbeljeno bela, je oranž-no rumena in še ne puhti iz sebe bele vročine, kot jo potem, ko je vroče.

Ko vsi stojijo okrog in gledajo dol, z zelo sivi-mi lasmi, ki so po sredini razdeljeni v dve mehki po-lovici, reče, in kakšno je, to bo treba urediti, treba bo priti do dna.

Skoraj v sredini malega prostora, ki ima pet-najst kvadratnih metrov uporabne površine ali pa še celo nekaj manj, je jesenov stol z naslonjalom, ki ni tapeciran, vendar pa je na njem skoraj do polo-vice poln steklen in plitev pepelnik s tremi žlebovi. Med suhim pepelom ni videti belega papirčka ciga-ret in mogoče ni tudi mrvice rjavega tobaka, ki di-ši, so samo rjavo oranžni ustniki z naredko poseja-nimi svetlejšimi pikicami, kot jih ima Morava filter in Filter 57. Malo pepela je tudi po stolu in vse, kar je v pepelniku, je nagnjeno bolj proti tisti strani, kjer je okno, kot da bi pepeplnik nekaj sunilo v ti-sto smer ali kot da je bila plima, ki je pepel povlek-la proti ven.

Nekdo je bil, reče z glasom, ki kot da ne naj-de prave višine in malo odskakuje po tleh in suknji-ču. V levi gumbnici mehkega ovratnika iz rjavega velveta na - vejica navadnega volčina z rdečimi ja-godami. Še zmeraj ima visoke čevlje, ki so skoraj gojzarice in imajo debel, večkrat šivan podplat.

Malo bolj iz ozadja, tako da je niti videti ni in da niti ne more gledati dol, kjer so te reči polože-ne, in ji tako ni treba sklanjati glave dol, da bi vide-la in mislila, reče o tem, da nobeden drug nima ključa. Samo mi, okna pa so cela in zaprta. Samo mi. Ko za hrbiti, ki so pred njo in nekateri med njimi skoraj docela negibni in tudi malo upognjeni navz-dol, konča vse te besede, so zadnje bolj glasne kot začetne in bolj razsežne in bolj zadržte, kot da se pred njenimi valovi glasov nekaj razmika ali posta-ja zvočno prosojno.

Ko se tako zelene veje majojo gor in dol, se svetloba na tleh premika sem in tja po parketu, kjer je bel jesenov stol in tik zraven njega na tleh suknjič. Je docela razgrnjen in položen na hrbet in celo ro-kava sta potegnjena malo bolj proč, kot sta takrat, ko je suknjič na kakšnem telesu. Siva svila podloge, ki je obrnjena navzgor, se zelo lesketa in ima krat-ke gube, katerih obli, svileni grebeni se potem še bolj lesketajo. V notranjem žepu, ki je v podlogi, ni videti ničesar, je popolnoma sploščen, samo zgoraj ima prišit črn pravokotnik svile, v katerega so uve-zene črke Varteks. Nalo bolj zgoraj, kjer je ov-ratnik in kjer se suknjič že konča, in kjer se morala prikazati že gladka položena tla, je v kepo stisnjen nemara večji kos tiskane tkanine, ki je prav takšna, kot je zavesa na malem vzhodnem oknu, je svetlo zelene barve, povrh nje pa so cvetovi rdeče vijoličaste barve in so podobni gozdni krvomočnici, ki raste že nizko spodaj v gozdnih in potem uspeva še zmeraj tudi v rušju in cveti vse poletje. Listi so bolj temno zeleni, kot je podlaga tkanine, in so spo-daj razcefrani v krpe, bolj zgoraj pa manj. V socvet-ju je veliko cvetov, tako da se včasih rdeče vijoliča-ste barva venčnih listov kar zlija. Tkanina je zmeč-kana v kepo, ki se je že malo ulegla in razpustila in je zgoraj nad ovratnikom suknjiča položena na tla kot kakšna hitra blazina ali glava strašila. Svetloba sonca se niti zdaleč ne lesketa tako po nji, kot po podlogi, ki je svileni in gladka, čeprav veje tam zu-na, razporejajo žarke tudi po potiskani kepi tu no-tri. Zelo zraven desnega rokava, tako da je ena no-ga skoraj na gumbu, je svetel jesenov stol.

Samo čigav je, reče in si nese dlan na usta, tako dr je palec na enem licu, kazalec pa na drugem in še zmeraj gleda navzdol in mehki sivi lasje so še zmeraj razdeljeni s prečo in grejo potem na sen-cah v oblem loku naprej, navzdol. Drugo roko ima napol v žepu.

Čigav je, čigav je, reče. Že dolgo je visel v oma-ri na obešalniku. Ko sem prišla sem, je že visel in nikoli nisem slišala, da bi kdo kaj prašal. Najprej so bile te bele kocke še res bele in je bil videti še popolnoma nov, zdaj pa so komaj vidne, skoraj rja-ve so. Ves je zaprašen in obledel. Nekdo ga je poteg-nil ven, ko ga je rabil. O, oooo, reče, dajte no, dajte no, in se smeji s pretirano stisnjenimi očmi, ko si razmika pot za ven v večji prostor. Ko tudi zamah-n, z belo zalito roko, se domala ustavi in reče o tem, da je kepa tkanine ostala od zaves in je tudi leža-le na dnu omare. Bela roka kljub vsemu malo po-drhteva, ko spet zamahne, zlasti obeseš škorpiona na zapestnici pa zelo zaniha. Ko gre le ven, ima zadaj malo zmečkano svilo rumene barve.

Ja, kaj pa, reče

Nad kupčkom potiskane tkanine se vzdiguje je-senova pisalna miza s tremi predali na vsaki strani in s prekritim pisalnim strojem Reinmethall, ki ima dolg valj in preveč trdo tastaturo. Vrata, ki vodijo v prednji večji prostor, so nastežaj odortat, vendar kljub temu je tako, kot da niso, ker so zadelana s postavami, ki so nagnjene ob odprtini in gledajo dol.

Vsi smo šli na avtobus in se vračali pozno po-noči, reče in podrgne z debelim, večkrat šivanim podplatom po madežu na parketu na ti strani suknjiča. Vejica volčina, ki ni bila odrezana z nožem ali britvijo in grejo zato iz nje bele nitke, ki se po-tegnejo iz veje, ko se vejica samo lomi ali trga, za-niha in se nagne zelo na stran. Roka gre koj gor in postavi vejico in jagode spet pokonci.

Okna od zunaj se sploh ne da odpreti. Kljuka je samo znotraj, reče spet iz ozadja in glas ji je še zme-raj visoko zgoraj in napet

Bili smo čisto preč. Cel dan, cel dan, saj je bi-lo preveč, reče, kako me noge bolijo, še čevlje sem si komaj obula, reče, ko se vsaj ne bi spuščali po onem melišču, ker to je najhuje za noge, ko greš ta-ko strmo navzdol in niti prav stopiti ne moreš, reče in malo zardi, val rdečice pa se potem zaleze gor v lase, ki so črni in gosti. Je še bolj mlada in nova in se ujame na jagodo, ki je rdeča na zavihu rjavega elveta. Z malimi ključki z dvojnimi bradami, ki so za omare in predale, in jih ima na kovinskem ob-ročku, ki ji visi na kazalcu, zaniha sem in tja, da se tudi zaslišijo, ker zacinjgljajo. Potem tudi z boki in dolgima nogama zaniha sem in tja, stopala spo-daj in črna gloga zgoraj pa ostanejo pri miru.

Najprej izpusti sapo iz širokih nosnic in ko od-pre usta, se v spodnjo, zelo naprej pomaknjeno če-ljust lovi zrak in dobi tak šum, kot ga povzroča pri-hajajoči vihar na morju ali v prostrani naravi. Samo neprimerno bolj tiho in ožje je. Barva je ista in ne-mara občutek, ki ga povzroča, tudi, ker vse, kar je, je še zmeraj, čeprav je majhno in celo zelo majhno. Dva sta bila, reče in malo zgane z rameni, kot da jih premikata dlani, ki sta skriti pod pazduhami, lehti pa sta prekrizani na prsih. Z vekama naglo utripa in se nemara sploh ne bi vedelo, kam gleda, če ne bi bil tako sklonjen.

Lijak, lijak, reče, je poln vode in milo se je sto-pilo, ker je kar vrženo noter. Sliši se kot iz velike oddaljenosti, čeprav je samo v drugem prostoru, ka-mor je prej šla, ki ima rumeno svilo in znamenje škorpiona na zapestju. Potem se zasliši voda, kako klokota v rožiralnik

Če se ne bi spustili tja noter, reče, kaj bi bilo potem. Samo hoja gor in dol in danes polomljene kosti in mišice. Tako pa smo imeli nekaj od tega, kar jo tudi prav, če smo že riskirali ves dan. Spodaj je bilo vsaj vse zeleno. Še nikoli nisem videla takšnih, reče in vzdigne sopek lepih čevljev prav predse in jih pogleda. Potem potegne iz rahlo stisnjene pe-sti eno stebečce in ga vrti z dvema prstoma proti vzhodu, kjer je okno skozi katerega prihaja jutra-nja svetloba. Ima samo dva koničasta lista, ki se ma-lo vijeta iz stebila. Proti vrhu, ko se stebečce že ta-njša in je upognjeno so trije cvetovi živo rumeni, napihnjeni in zaobljeni cvetni list na vsakem cvetu je zelo viden in gre naprej in prekriva vse druge cvet-ne liste, ki so rjavkasti in odrinjeni. Njena črna blu-za iz tankega ripsa, ki je zračna in brez rokavov, se zelo poda polnemu rumenemu šopku, ki ga z levico še zmeraj drži pri sebi, z očesom pa pred svetlobo gleda in se smehlja.

Kaj pa zgoraj, reče ko so bile same skale in bi se kmalu bilo sprožilo, reče in spet privzdigne rame-na z dlanmi, ki so spodaj.

Ja, kaj pa še, reče in je še zmeraj obrnjena pro-ti vzhodu, od koder prihaja svetloba skozi zelene ve-je in veter.

V tistih višavah ni slabšega, kot riniti po svoje, potem se nič ne ve, reče iz drugega prostora, ko vo-da preneha in na koncu zaklokota samo temen zrak, ki je v požiralniku zmeraj.

Zrak, zrak, zrak, reče, samo prostranstvo zraka, ki ga imaš pred sabo, in kar čutiš, da ne bi nikoli nehal dihati.

Vseeno, spet reče tako, da glas požvižgava po iz-pahnjeni čeljusti, bili so krokarji tik nad glavo.

Ker si se oklepal skale in se niti ganil nisi, reče.

Misliš, reče.

Kaj pa drugega, reče.

No, inezen teh rožic, kaj še, reče, nič, nič, in odmakne oči najprej s poda, bolj gor, potem pa v de-sno in potem se obrne skoraj čisto nazaj, da pogleda vanj čisto od blizu in mirno, čeprav glas ni takšen. Potem se skoraj s priprtimi očmi vrača sem in no-bena rdečica ji ne gre več gor in dol po obrazu in potem malo v lasišče. Ključke na kazalcu spet zavrti.

Znenada se od podboja, na katerega se je nasla-njal z dlanmi in hrbtom, odtrga in se zelo zasmeli, ko se hkrati skoraj vrže skozi postave v prednji pro-stor. Tam se potem še zmeraj zelo smeji in kmalu se mu pridruži tudi njen, malo bolj umirjeni smeh, ki ima rumeno svilo. Oba smeja prihajata v mali nagne-teni prostor skupaj, vendar ne pornešana med sabo, ne eden zraven drugega ali eden nad drugim, kot je to pri harmonijah, ampak kot kakšna kemična spoji-na, ki je ena in enotna. Nekaj pepela, ki je v ti zme-raj bolj beli svetlobi še bolj suh in rahel, zanese čez roč pepelnika na stol.

Globoko zajame sapo in potegne nogo z debelim podplatom k sebi in oči odtrga s tal. Pogleda v nje-ne rumene čevljece na črnih prsih, potem pa k sebi na levo stran, kjer je vejica volčina z živo rdečimi jagodami, ki so zaradi barve nevarne posebno otro-kom, zaradi omotičnega vonja pa odraslim, čeprav vejo, da je v njih strup. Listi so svetlo zeleni, nima-jo strupene barve, kakršno imajo listi, ki so razce-frani v krpe in so natisnjeni na zavesi, ki je odrinje-na v stran, in tisti, ki so natisnjeni na kupčku tkani-ne na tleh zraven suknjiča. Skladna s tenko zeleno barvo je tudi njihova oblika: ob vejici so dolgo časa ozki, šele potem se elipsasto razširijo, na koncu pa se bolj naglo zaoblijo v konico.

Tudi tega ne bi dobili, mu reče.

Bi, reče, volčin raste povsod, tudi v gozdu in ni-zini, reče in počasi pomika svoj pogled s čevljev in prsi bolj gor, kjer je obraz.

Ja, reče, ja, in sploh več ne gleda v rumene cve-tove.

Zrine se v ospredje in stopi vzravnano, niti malo se ne skloni navzdol, da bi pogledala, ko je bila ves čas v ozadju, in niti malo ne pogleda na levo in de-sno, ampak samo pride iz ozadja in reče, ko sem ho-dila okrog in iskala dračje, sem si nataknila nogavi-co. Potem kloni svoj vitki hrbet in pokaže s kazal-cem pod koleno, kjer je vidna tenka praska. Ko se spet zravna, si z istim kazalcem popravi očala, ki so se tudi pomaknila bolj dol, svetle, ravne lase, ki se dotikajo koščenih ramen, pa kar pusti na licih in očalih.

Najbolj v redu od celega dne je bil ogenj. Vse naokrog sama tema in gorski hlad. Samo sence in prasketanje. Šel je visoko gor in se zmeraj bolj tanjšal, čeprav je bilo dračje zelo naširoko nametano in je bil ogenj spodaj rdeč, reče.

Najbolj fino je bilo, ko smo tako okrog sedeli in moleli stopala proti ognju in smo bili kot okrogel plot, reče in končno spusti roko s šopkom dol k tele-su in hitreje diha, da se vidi na črni bluzi, čeprav je zračna.

Potem se mi je pa ponoči sanjalo, kako je švig-nil navzgor in se spet razširil, ko se je visoko gori v temi prikazala hiša, ki je bila naenkrat vsa v plame-nih, pa sploh nisem mogel videti, na čem je stala, ker je bila skoraj navpično nad nami. In ni bilo no-bene vode. Majhen izvir pred nekaj urami je bila edina voda, ki smo jo videli, reče in obstane z malo odprtimi usti in z obrvmi potegnutjenimi v čelo in z obrazom spet malo bolj dol in na desno.

Zunanje veje, ki razporejajo svetlobo sonca po parketu, po položenem suknjiču, po kupčku tkanine in po stolu, kjer je pepelnik in pepel, ki ga zdaj pa zdaj nekaj odnese čez rob pepelnika na stol, razpore-dijo včasih nekaj žarkov tudi pod mizo, kjer je sko-raj prazen koš za smeti, črn kartonski pokrov za har-moniko ali pisalni stroj in že malo uvenel cvet vi-joličasto rdeče krvomočnice, kakršnih je v izobilju natiskanih na zavesi in hitri blazini na tleh.

Odidite, razidite se, huligani, reče z naglim gla-som, vendar ne ostro in ne kričeče, še zmeraj ima dlan na ustih, sivi lasje mu v dveh blagih lokih pa-dajo k sencam, gleda navzdol, z drugo roko pa si po-pravlja svo modro kravato, ki ima jeklen in bencin-ski odtefek

Ko je najprej nekaj časa skoraj tiho in ko so po-tem skoraj še vsi v drugem prostoru, ki je večji, spet zacinjglja s ključki in reče samo papir moram še vzeti

Sumenje pen tam spodaj še zmeraj prihaja sem gor. Kmalu bo tako vroče, da žarki sonca ne bo-jo sijali na tla, ampak bo sonce visoko zgoraj. Zunaj, na levi strani, že skoraj na robu kanjona reke je majhna greda, na kateri rastejo kumarice, ki so ena-ke barve kot široki listi, ki jih prekrivajo, in imajo cvetove takšne barve kot rumeni čevljevci.